

nego jaz, ali si pogledal do dna? . . . K vragu s teboj, pojdi, odkoder si prišel . . . ti, Minka, pa sedi k meni in mi kaj povej, ker sva žalostna obadva!“

Zelo tiho in oprezno, kakor v hiši mrtveca, sem zaprl duri in šel sem po prstih skozi vežo in po stopnicah. Bilo mi je, da bi zaihtel . . .

V srcu žalost in skrb, večno noč, je sanjal človek o luči . . . ker je sam ni imel, bi jo ponujal drugim . . . In vse se je spojilo v grenko bridkost — prijatelj Jernej, pusta, mrtva pokrajina in dolgočasna, v dež in mrak vtopljenca cesta . . .

Pesnik in jutro.

Kod si hodilo, jutro ti?
 Kod si hodilo z nožicami zlatimi?
 Kakšne odpustke nosiš s seboj?
 — Tam za gorami bradatimi,
 nad ljudmi nepoznatimi
 zvezdam poznim sem klicalo: stoj!
 Tebi prinašam pa vrč blesteč —
 fant! — in zate ga jemljem s pleč —
 fant! — in tebi izlijem napoj!
 — Jutro božje! Kdo ti je to nalil?
 Svet se je ves opil,
 lepši postal je, kot bog nad menoj!
 Vem: jaz sam sem ti vrč tvoj dal,
 v sebi in jaz te poklical iz dalj,
 v sebi in zase sem sam svetál, —
 brez tebe, kakor s teboj!

Vladimir Levstik.

